

Львівський трамвай

Юрій Гундарів

Стрибну на трамвая приступку,
зі дзвоном вперед покочу:
ось стрімко крокує Ступка,
ось каву п'є Покальчук.

А ось — як взагалі повірити? —
навіть у горлі ком:
рудий весь з очима сірими —
Франко...

А це — граціозний, мов кіт
від самопальних кутюр,
геній, піжон, ерудит —
юний Роман Віктюк.

А ось для пані вибирає квіти
красень у шарфу помаранчевому...
Такого як не помітити?
Звичайно ж — Сергій Данченко.

У лабіринті вузеньких вулиць,
у млі незворушних століть,
наче пчілка у вулику,
старенький трамвай дзеленчить...

Обличчя суворих будинків
витягнуті, мов у Ель Греко.
Сонце спілою динею
десь майорить далеко.

Стрибну на трамвая приступку,
відчую, як тінь, самоту.
Підступить сльоза підступна —
я її проковтну...